

Сергій КОНОПЛИЦЬКИЙ,
кандидат соціологічних наук,
доцент кафедри медіапродюсування
та видавничої справи
Факультету журналістики
Київського столичного університету
імені Бориса Грінченка,

<https://orcid.org/0009-0004-0345-2421>
s.konoplytskyi@kubg.edu.ua

Serhii KONOPLYTSKYI,
PhD in Sociology,
Associate Professor at the Department
of Media Production and Publishing,
Faculty of Journalism,
Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University

АЛГОРИТМІЗАЦІЯ ПУБЛІЧНОЇ КОМУНІКАЦІЇ У ПЛАТФОРМНОМУ СЕРЕДОВИЩІ: ВИКЛИКИ ДЛЯ ДЕМОКРАТИЧНИХ ПРОЦЕСІВ

////////////////////////////////////

THE ALGORITHMIZATION OF PUBLIC COMMUNICATION IN PLATFORM ENVIRONMENTS: CHALLENGES TO DEMOCRATIC PROCESSES

Демократія як форма політичного устрою та комплекс соціальних інститутів є історично зумовленим результатом глибоких соціальних, світоглядних і ціннісних трансформацій. У цьому комплексі змін діє велика кількість акторів та інструментів, які формують елементи складних взаємозв'язків між різноманітними інституціями й надають демократії процесуального характеру. Публічна комунікація є одним з основних елементів демократичних процесів, оскільки втілює можливість вільної суспільної дискусії щодо різноманітних ідей, які можуть бути обговорені та піддані критиці. Технологічна революція останніх десятиріч створила принципово нове середовище для публічної дискусії завдяки цифровізації, платформізації та алгоритмізації. Алгоритми сьогодні визначають видимість, пріоритетність, доступність і циркуляцію інформації. За цих умов вони перестають бути суто технічними інструментами та набувають ролі соціокомунікаційних посередників, що впливають на формування суспільної уваги, рамки публічної дискусії та конфігурацію демократичної взаємодії. Сучасна платформізація та алгоритмізація публічної сфери змінюють не лише способи споживання інформації, а й умови прояву суспільної думки.

Ключові слова: публічна комунікація, платформізація, алгоритмізація, криза демократії, соціальні медіа, дослідження платформ.

Democracy as a form of political organization and a complex of social institutions is a historically conditioned outcome of profound social, ideological, and value-based transformations. Within this complex of change, a large number of actors and instruments operate as elements of intricate interconnections among diverse institutions, thereby giving democracy its procedural character. Public communication is one of the fundamental elements of democratic processes, as it embodies the possibility of free public discussion of various ideas that may be debated and subjected to criticism. The technological revolution of recent decades has created a fundamentally new environment for public discussion through digitalization, platformization, and algorithmization. Today, algorithms determine the visibility, priority, accessibility, and circulation of information. Under these conditions, they cease to be merely technical tools and assume the role of social-communication intermediaries that influence the formation of public attention, the boundaries of public debate, and the configuration of democratic interaction. Contemporary platformization and algorithmization

of the public sphere are transforming not only the ways information is consumed but also the very conditions under which public opinion is formed and expressed.

Keywords: public communication, platformization, algorithmization, crisis of democracy, social media, platform studies.

© Коноплицький С., 2026

Вступ. Перше десятиріччя XXI століття позначилося появою великих соціальних платформ, зокрема «Фейсбуку», «Ютубу», «Твіттеру» (пізніше «Ікс») та інших, які тривалий час сприймалися як цифрове втілення публічної сфери — простору масової комунікації, дискусій і дебатів. Однак побудова такого простору на основі хронологічної стрічки матеріалів від людей та організацій досить швидко змінилася алгоритмічною логікою добору, ранжування та рекомендації контенту. За цих умов приватні компанії, що володіють платформами, дедалі більше орієнтуються на утримання уваги аудиторії як ключового ресурсу своєї бізнес-моделі.

Унаслідок цього публічна сфера зазнає суттєвої трансформації: алгоритмізація перестає бути суто технічним аспектом роботи платформ і стає одним із принципів організації публічної комунікації в цифровому середовищі. Якщо раніше поширення інформації значною мірою визначалося редакційним відбором або хронологічною логікою, то тепер дедалі більшого значення набуває автоматизоване, персоналізоване й динамічне управління видимістю контенту.

Загалом поняття публічної сфери описує: (а) соціальний простір, у якому люди обмінюються думками, дискутують і міркують над публічними темами; (б) процес публічного обговорення, який веде до формування громадської думки. Це важлива передумова демократії, оскільки вона дає змогу спостерігати за формуванням думок щодо політичних і суспільних питань і, отже, забезпечує рефлексивний погляд суспільства на саме себе [1].

У публічній сфері здійснюється публічна комунікація, на яку впливають кілька чинників. Зокрема, це принципи та правила, зумовлені колективною згодою учасників, наявність медіа, які задають теми дискусій та обговорень, а також технічні особливості платформ, що залежать від вибору власників.

Алгоритми платформ, які базуються на бізнес-моделях глобальних приватних компаній, спричинили глибоку трансформацію публічної сфери та, відповідно, публічної комунікації. Можна констатувати, що йдеться про алгоритмічно опосередковану комунікацію

в цифровому середовищі, де алгоритми є не лише технічною умовою функціонування комунікації, а й механізмом впливу на неї.

Алгоритмізація має розглядатися не як периферійна технічна характеристика цифрових платформ, а як механізм організації комунікаційного середовища, від якого залежать структура публічної дискусії та умови формування суспільної уваги. У цьому контексті алгоритми виконують функції пошуку, рекомендації, ранжування, пріоритизації, обмеження або видалення інформації, а отже, стають не лише технічною умовою функціонування комунікації, а й соціокомунікаційними посередниками. Вони впливають на те, які теми стають видимими, які інтерпретації отримують перевагу в інформаційному потоці та яким чином формується суспільна увага. Саме тому алгоритмізацію доцільно розглядати як інфраструктурний механізм трансформації публічної сфери, що змінює умови формування суспільної думки, структуру публічної дискусії та характер демократичної взаємодії.

Таким чином, у платформному середовищі відбувається перехід від лінійного й редакційно контрольованого поширення інформації до алгоритмічно опосередкованої публічної комунікації. Це створює нові можливості для швидкого доступу до інформації та широкої участі в публічному дискурсі, але водночас породжує ризики фрагментації публічної сфери, непрозорості механізмів видимості та посилення залежності суспільно значущої комунікації від приватних платформ та інші ризики впливу на демократичні інститути.

Мета дослідження — теоретичне осмислення алгоритмізації публічної комунікації як чинника трансформації сучасної публічної сфери та визначення основних механізмів її впливу на демократичні процеси. **Завдання дослідження:** уточнити зміст поняття «алгоритмізація публічної комунікації» в контексті платформізованого цифрового середовища; проаналізувати основні теоретичні підходи до осмислення трансформації публічної сфери в умовах платформізації та алгоритмізації; виявити ключові механізми алгоритмічного впливу на видимість, пріоритетність і циркуляцію суспільно значущої інформації; окреслити

основні ризики алгоритмізації публічної комунікації для демократичних процесів, зокрема для формування суспільної думки, публічної дискусії та демократичної деліберативної.

Методологія дослідження. Стаття має теоретико-аналітичний характер і спрямована на осмислення алгоритмізації публічної комунікації як чинника трансформації публічної сфери в цифровому середовищі. Методологічною основою дослідження є міждисциплінарний підхід, що поєднує положення теорії публічної сфери, дослідження платформізації, критичні дослідження алгоритмів, а також напруження у сфері медіакомунікацій і цифрової журналістики. Такий підхід дає змогу розглядати алгоритми не лише як технічний інструмент функціонування платформ, а як соціокомунікаційний механізм, що впливає на видимість інформації, структуру публічної дискусії та умови формування суспільної думки.

У процесі дослідження застосовано аналіз і синтез для узагальнення сучасних наукових праць, присвячених платформізації, алгоритмізації та трансформації цифрової публічної сфери. Понятійно-категоріальний аналіз використано для уточнення змісту понять «алгоритмізація публічної комунікації», «платформізація», «публічна сфера» та «демократичні процеси». Порівняльно-аналітичний метод дав змогу зіставити різні теоретичні підходи до оцінки впливу алгоритмів на комунікацію та демократичну деліберативну. Системний підхід застосовано для розгляду алгоритмізації як складника ширшої інфраструктурної перебудови комунікаційного середовища, що змінює принципи циркуляції суспільно значущої інформації.

Результати й обговорення дослідження. Проблема алгоритмізації публічної комунікації формується на перетині кількох дослідницьких напрямів: теорії публічної сфери, платформізації, критичних досліджень алгоритмів, а також досліджень у галузі цифрової журналістики та медіакомунікацій. Класичне розуміння публічної сфери як простору раціонально-критичної дискусії, пов'язане з теорією Ю. Габермаса, у сучасних цифрових умовах зазнає суттєвого перегляду під впливом платформізації комунікації, мережевої організації публічності та алгоритмічного посередництва [12, с. 3].

Розглядаючи публічну сферу, варто зауважити, що її сучасне розуміння подається як мережа різною мірою приватних і публічних, персональних і тематичних, малих і великих, тимчасових і тривалих комунікативних формаций, поєднаних горизонтально та вертикально спільними учасниками й інформаційними

потоками. Тобто йдеться не про одну велику публічну сферу, а про множинність онлайн-і офлайн-просторів, які часто накладаються та перетинаються. І хоча комунікативні структури, функції та динаміка багатьох таких просторів окремо вивчаються, досі бракує цілісної моделі, що пов'язувала б ці кейси в ширшу аналітичну перспективу [3].

Окремий напрям становлять дослідження платформізації публічної сфери. Платформізація розглядається дослідниками як окрема складна та багатогранна наукова проблема, що вимагає системного міждисциплінарного підходу [2]. У цій перспективі платформізацію публічної сфери пов'язують із викликом демократії, наголошуючи, що журналістські цінності дедалі частіше витісняються комерційною логікою платформ, орієнтованою на привертання й утримання уваги.

Значний пласт досліджень присвячений алгоритмам як механізмам управління видимістю інформації. У цьому контексті алгоритми розглядають як системи, що ранжують, рекомендують, відсіюють і модифікують інформаційні потоки, тим самим впливаючи на формування порядку денного та структуру суспільної уваги. Важливий внесок у цю дискусію зробили праці про модеративність контенту та алгоритмічне регулювання комунікації. Через практики модеративності платформи фактично набувають ролі «кураторів» цифрового публічного простору [4], а алгоритмічна цензура є специфічною формою приватизованого контролю над мовленням, яка суттєво розширює втручання платформ у комунікацію користувачів [5].

Крім того, алгоритмізація дедалі частіше пов'язується з епістемічною кризою цифрової публічної сфери, тобто з погіршенням умов для формування обґрунтованих суджень, орієнтації в суспільно значущій інформації та здійснення демократичної деліберативної. Алгоритмічні рекомендаційні системи розглядаються як один із чинників зміни епістемічних умов публічної комунікації в середовищі, позначеному датафікацією, алгоритмізацією та платформізацією [6]. Паралельно в полі досліджень новинного споживання формується поняття алгоритмічної залежності. Дослідження вказують, що користувачі дедалі більше покладаються на алгоритмічно організовані інформаційні потоки для задоволення своїх інформаційних потреб, попри усвідомлення супутніх ризиків і асиметрії влади між аудиторією та платформами [7].

Водночас у науковій літературі зростає інтерес до зв'язку між алгоритмами, формуванням

суспільної думки та демократичними процесами. У цій перспективі дослідники аналізують, як персоналізація, рекомендаційні системи, автоматизована модерація та логіка залучення впливають на публічну деліберацию, плюралізм думок, поляризацію та умови демократичної участі. Проте, попри значний корпус праць, і надалі бракує узагальнених досліджень, які розглядали б алгоритмізацію публічної комунікації не лише як технологічне явище, а як структурний соціокомунікаційний чинник трансформації публічної сфери та виклик демократичним процесам. Саме цю прогалину й покликана частково заповнити ця стаття.

Від цифровізації до алгоритмізації: трансформація принципів організації публічної комунікації. Алгоритмізація є специфічною фазою трансформації публічної сфери та комунікаційних процесів під впливом цифрових технологій. У ширшому контексті йдеться про цифровізацію медіа та публічної сфери. У цій фазі ключову роль відіграють автоматизовані системи відбору, ранжування, рекомендації, персоналізації та модерації контенту. У платформному середовищі така логіка пов'язана з комерційною орієнтацією на максимізацію й утримання уваги аудиторії, що робить алгоритми не лише технічними інструментами, а механізмами організації інформаційної видимості та управління суспільною увагою.

Цифровізацію в цьому сенсі можна розглядати як прояв нової соціально-економічної реальності — інтеграцію цифрових технологій у всі сфери життя, конвергенцію фізичного й цифрового світів та перебудову соціотехнічного середовища довкола цифрових артефактів, даних і нових практик [8].

Якщо цифровізація описує загальну трансформацію соціальних і комунікаційних процесів під впливом цифрових технологій, то платформізація вказує на інституційне оформлення цієї трансформації через домінування цифрових платформ як інфраструктурних посередників. Тобто платформізація стала інституційною формою цифровізації публічного простору та публічної комунікації. Алгоритмізація, своєю чергою, є специфічним механізмом організації інформаційних потоків у цьому середовищі, оскільки саме алгоритми визначають видимість, релевантність і пріоритетність контенту.

Алгоритмізація публічної комунікації означає не просто використання цифрових технологій у виробництві та поширенні контенту, а перехід до режиму, в якому видимість інформації дедалі більше визначається автоматизованими механізмами відбору, ранжування,

рекомендації та модерації. У цьому сенсі алгоритми виконують функцію інфраструктурного посередництва, оскільки впливають не лише на доступ до інформації, а й на принципи її суспільної пріоритизації.

Алгоритми платформ не лише допомагають знаходити чи впорядковувати інформацію, а й керують видимістю, пріоритетністю та релевантністю контенту. Через це вони впливають на те, що люди бачать, як сприймають світ і як поведуться. Дослідники називають це «governance by algorithms» — управління через алгоритми, тобто форму влади, яка реалізується через програмні системи. У цій площині ключовим є поняття «algorithmic selection» — автоматизоване надання релевантності певним одиницям інформації. Цей процес лежить в основі пошуку, рекомендацій, фільтрації, агрегації, скорингу, прогнозування, спостереження, рекламного таргетингу й навіть автоматизованого створення контенту [9].

Роботу алгоритмів можна порівняти з традиційною функцією масмедіа як інституцій, що конструюють соціальну реальність. Якщо раніше редакції вирішували, що є важливим, видимим і суспільно значущим, то тепер дедалі більшою мірою це роблять автоматизовані системи. Але між ними є принципова різниця: якщо масмедіа здебільшого створювали відносно спільний публічний простір, то алгоритмічні системи дедалі більше формують персоналізовані простори для окремих користувачів.

Платформізація публічної сфери і зміщення комунікаційної влади. Алгоритмізація стала можливою саме в платформному середовищі, де головною бізнес-метою є збирання, утримання та монетизація уваги. На відміну від редакцій, платформи здебільшого не створюють контент, але забезпечують третім сторонам відображення інформації та алгоритмічний контроль охоплення громадськості [1]. За допомогою алгоритмів вони визначають, які соціальні взаємодії можливі, а які — ні. Як нові приватні інституції вони визначають загальні умови та стандарти інформування й комунікації.

Порівняно з традиційними медіа, алгоритмічне конструювання реальності має тенденцію до посилення індивідуалізації, комерціалізації та нерівності, а також до зменшення прозорості, контрольованості й передбачуваності інформації [9]. Журналістські цінності та стандарти дедалі більше витісняються логікою платформ, орієнтованою на увагу та монетизацію, що створює виклик для демократії.

Сьогодні алгоритмізація підсилює свій вплив за допомогою штучного інтелекту:

використовуючи величезні обсяги даних, платформи здатні дедалі точніше персоналізувати (узгоджувати повідомлення з характеристиками конкретної людини) і таргетувати (надсилати узгоджені повідомлення певним людям) інформацію. Завдяки новітнім технологіям алгоритми дедалі частіше застосовуються для автоматизованого ухвалення рішень та формування публічної сфери без втручання людини. Причому така автоматизація вже виходить за межі онлайн-простору та моделює людську поведінку, впливаючи на прийняття рішень у різноманітних сферах — трекінгові системи для здоров'я, політичний мікротаргетинг, рекомендаційні програми для вибору дозвілля, пошуку житла, відпочинку і, звісно, новинні рекомендаційні системи та побудова зв'язків у соціальних мережах [10].

Влада переходить від редакцій і публічних інститутів до приватних платформ, які визначають параметри видимості, доступ до аудиторії, правила модерації, а публічна сфера стає залежною від комерційної логіки залучення і не підзвітною демократичним інструментам.

Основні механізми алгоритмічного впливу. Технічно алгоритми платформ складаються з величезних обсягів даних, які збираються про кожного користувача, його патерни поведінки, соціально-демографічний профіль тощо. Якщо розглядати саме механізми ранжування, керування, приховування та видалення контенту, то можна виокремити кілька основних характеристик цього процесу.

Персоналізація та селективна видимість. Користувач бачить не «публічний порядок денний», а індивідуально зібрану стрічку. Публічна комунікація більше не організована як єдиний спільний простір, а як множинність перетинних комунікаційних просторів.

Пріоритетизація контенту через логіку залучення. У платформному середовищі алгоритмічні системи часто оптимізуються під показники залучення аудиторії, що може створювати структурні переваги для емоційно насиченого, конфліктного або поляризуючого контенту. За таких умов комерційна логіка економіки уваги впливає на характер публічної комунікації та може посилювати її фрагментацію й конфліктність.

Автоматизована модерація та алгоритмічна цензура. Видимість інформації регулюється непрозорими приватними правилами. Алгоритмічна цензура не лише посилює вже наявну владу платформ, а й робить її більш автоматизованою, всеохопною та глибоко вбудованою в повсякденні комунікації мільярдів людей.

Унаслідок цього комерційні пріоритети соціальних платформ ще глибше проникають у публічні та приватні дискурси [5].

Алгоритмічна залежність медіаспоживання. Дослідники використовують поняття «алгоритмічна залежність», щоб описати наслідки платформізації новинного споживання та ролі алгоритмічного посередництва в доступі до інформації, коли користувачі дедалі більше покладаються на алгоритмічно організовані інформаційні потоки для задоволення своїх інформаційних потреб, попри усвідомлення пов'язаних із цим ризиків. Це дає підстави розглядати алгоритмічну залежність як одну з характеристик сучасного медіаспоживання в платформному середовищі [7].

Демократичні ризики алгоритмізації. У платформному середовищі алгоритмізація значною мірою пов'язана з комерційною логікою привернення, утримання та монетизації уваги аудиторії приватними компаніями. Відповідно, алгоритми не можна вважати суто технічними засобами організації публічної комунікації у цифровому середовищі. Як слушно зазначають деякі дослідники, алгоритми є елементами ширших соціотехнічних систем. Вони втілюють цілі, цінності й пріоритети своїх розробників, операторів і власників [5].

Алгоритми вже змінили комунікацію в різних сферах, але можна стверджувати, що основні ризики лежать у площині впливу на демократичні інститути. Йдеться не лише про можливість управління та впорядкування інформаційного середовища, а про погіршення структурних умов публічної комунікації.

Фрагментація публічної сфери та послаблення спільного інформаційного порядку денного ускладнюють формування простору загального обговорення суспільно значущих питань; підвищення вразливості до маніпуляції, дезінформації та емоційної мобілізації погіршує епістемічні умови демократичної деліберації [11]; непрозорість механізмів видимості та участі підриває передбачуваність і підзвітність правил комунікації; а посилення приватної платформної влади означає перенесення контролю над суспільно значущою комунікацією до інфраструктурних акторів, що діють за комерційною логікою. У сукупності це свідчить про те, що алгоритмізація є не лише технологічною зміною, а чинником трансформації самої публічної сфери як передумови демократії.

Окремо слід зазначити ризики для журналістики, яка втрачає роль медіатора порядку денного і змушена адаптуватися до платформних сигналів, комерційної логіки та економіки

уваги. Водночас у таких умовах суттєво зростає роль медіа як інституту верифікації інформації, суспільного контролю за власниками платформ і посередництва в публічній сфері.

Висновки та перспективи дослідження.

За результатами проведеного теоретичного аналізу можна констатувати, що алгоритмізація платформного середовища виходить за межі суто технічної характеристики, безпосередньо впливає на публічну сферу та є сьогодні важливим складником механізму організації публічної комунікації. Алгоритмізація функціонує в межах платформної логіки, яка продиктована роллю економіки уваги та комерційними інтересами приватних компаній, які володіють та керують платформами. Формування суспільної думки, таким чином, відбувається не лише внаслідок відкритих дискусій, а суттєво опосередковується алгоритмічними системами. Це створює нові ризики для демократичних процесів, зокрема пов'язані з фрагментацією публічної сфери, послабленням спільного інформаційного порядку денного, непрозорістю умов участі в комунікації та посиленням влади приватних платформ над суспільно значущими інформаційними потоками. У цьому контексті змінюється і роль журналістики, яка дедалі більше має виконувати функції верифікації, контекстуалізації та підтримання суспільно значущого порядку денного. Перспективи подальших досліджень пов'язані з глибшим теоретичним і емпіричним вивченням впливу алгоритмічних систем на формування суспільної думки, трансформацію журналістських практик та функціонування демократичних інституцій у платформному цифровому середовищі.

Список використаних джерел

1. Fischer R., Jarren O. The Platformization of the Public Sphere and Its Challenge to Democracy. *Philosophy & Social Criticism*. 2024. Vol. 50, Issue 1. Pp. 200–215. DOI: 10.1177/01914537231203535.
2. Боборикін А. Платформізація як наукова проблема. *Інтегровані комунікації*. 2025. № 2 (20). С. 52–63. DOI: 10.28925/2524-2652.2025.27.
3. Bruns A. From “the” public sphere to a network of publics: Towards an empirically founded model of contemporary public communication spaces. *Communication Theory*. 2023. Vol. 33, Issue 2–3. Pp. 70–81. DOI: 10.1093/ct/qtad007.
4. Gillespie T. *Custodians of the Internet: Platforms, content moderation, and the hidden decisions that shape social media*. Yale University Press, 2018.
5. Cobbe J. Algorithmic Censorship by Social Platforms: Power and resistance. *Philosophy & Technology*. 2021. Vol. 34. Pp. 739–766. DOI: 10.1007/s13347-020-00429-0.
6. Hyzen, A., Van den Bulck, H., Puppis, M., Kulig, M., Paulussen S. Epistemic Welfare and Algorithmic Recommender Systems: Overcoming the epistemic crisis in the digitalized public sphere. *Communication Theory*. 2026. Vol. 36, Issue 1. Pp. 46–57. DOI: 10.1093/ct/qtaf018.
7. Schaetz N., Gagrčin E., Toth R., Emmer M. Algorithm Dependency in Platformized News Use. *New Media & Society*. 2025. Vol. 27, Issue 3. Pp. 1360–1377. DOI: 10.1177/14614448231193093.
8. Gradillas M., Thomas L. D. W. Distinguishing Digitization and Digitalization: A systematic review and conceptual framework. *Journal of Product Innovation Management*. 2025. Vol. 42, Issue 1. Pp. 112–143. DOI: 10.1111/jpim.12690.
9. Just N., Latzer M. Governance by Algorithms: Reality construction by algorithmic selection on the internet. *Media, Culture & Society*. 2017. Vol. 39, Issue 2. Pp. 238–258. DOI: 10.1177/0163443716643157.
10. Kruikemeier S., Boerman S. C., Bol N. How algorithmic systems changed communication in a digital society. *Media and Communication*. 2021. Vol. 9, No. 4. Pp. 116–119. DOI: 10.17645/mac.v9i4.5005.
11. Muñoz P., Barba-Rojas R., Díez F., Bellogín A. The Role of Recommendation Algorithms in the Formation of Disinformation Networks. *Information Processing & Management*. 2025. Vol. 62, Issue 6. Article 104243. DOI: 10.1016/j.ipm.2025.104243.
12. Habermas J. *A New Structural Transformation of the Public Sphere and Deliberative Politics*. Polity Press, 2023.

References

- Boborykin, A. (2025). Platformizatsiia yak naukova problema [Platformization as a Scientific Problem]. *Integrated Communications*, 2(20), 52–63 [in Ukrainian].
<https://doi.org/10.28925/2524-2652.2025.27>
- Bruns, A. (2023). From “the” public sphere to a network of publics: Towards an empirically founded model of contemporary public communication spaces. *Communication Theory*, 33(2–3), 70–81 [in English].
<https://doi.org/10.1093/ct/qtad007>
- Cobbe, J. (2021). Algorithmic Censorship by Social Platforms: Power and resistance. *Philosophy & Technology*, 34, 739–766 [in English].
<https://doi.org/10.1007/s13347-020-00429-0>
- Fischer, R., & Jarren, O. (2024). The Platformization of the Public Sphere and Its Challenge to Democracy. *Philosophy & Social Criticism*, 50(1), 200–215 [in English].
<https://doi.org/10.1177/01914537231203535>
- Gillespie, T. (2018). *Custodians of the Internet: Platforms, content moderation, and the hidden decisions that shape social media*. Yale University Press [in English].
- Gradillas, M., & Thomas, L. D. W. (2025). Distinguishing Digitization and Digitalization: A systematic review and conceptual framework. *Journal of Product Innovation Management*, 42(1), 112–143 [in English].
<https://doi.org/10.1111/jpim.12690>

Habermas, J. (2023). *A New Structural Transformation of the Public Sphere and Deliberative Politics*. Polity Press [in English].

Hyzen, A., Van den Bulck, H., Puppis, M., Kulig, M., & Paulussen, S. (2026). Epistemic Welfare and Algorithmic Recommender Systems: Overcoming the epistemic crisis in the digitalized public sphere. *Communication Theory*, 36(1), 46–57 [in English].

<https://doi.org/10.1093/ct/qtaf018>

Just, N., & Latzer, M. (2017). Governance by Algorithms: Reality construction by algorithmic selection on the internet. *Media, Culture & Society*, 39(2), 238–258 [in English].

<https://doi.org/10.1177/0163443716643157>

Kruikemeier, S., Boerman, S. C., & Bol, N. (2021). How Algorithmic Systems Changed Communication

in a Digital Society. *Media and Communication*, 9(4), 116–119 [in English].

<https://doi.org/10.17645/mac.v9i4.5005>

Muñoz, P., Barba-Rojas, R., Díez, F., & Bellogín, A. (2025). The Role of Recommendation Algorithms in the Formation of Disinformation Networks. *Information Processing & Management*, 62(6), Article 104243 [in English].

<https://doi.org/10.1016/j.ipm.2025.104243>

Schaetz, N., Gagrčin, E., Toth, R., & Emmer, M. (2025). Algorithm Dependency in Platformized News Use. *New Media & Society*, 27(3), 1360–1377 [in English].

<https://doi.org/10.1177/14614448231193093>

Стаття надійшла до редакції: 01.03.2026.